

Cazul kinetoterapeutului Adrian Pereș de la Casa Minunată: când narativa prefabricată întâlnește prezumția de nevinovăție

Declarații publice atribuite unui minor cu profil de dezvoltare sever întârziat

Un bărbat care lucrează de aproximativ 30 de ani în același centru de recuperare pediatrică, fără o singură reclamație în două decenii și jumătate, este astăzi distrus public pe baza unei conferințe de presă susținute de o femeie cu identitatea ascunsă, vocea distorsionată și care nu a răspuns la nicio întrebare. Conferința a fost organizată și condusă de avocatul Răzvan Doseanu. La aproape două luni de la sesizare, parchetul nu a cerut arestare preventivă, nu a dispus măsură preventivă privativă de libertate, nu a constituit flagrant și nu a făcut publice probe materiale. Iar narațiunea atribuită copilului, citită cu atenție în cheia științei creșterii copilului, nu rezistă: aceleași buze care, potrivit propriei mame, spun „tanu” în loc de „motanu” sunt creditate cu producerea autonomă a sintagmei „iPhone negru” și „doi pedofili”. Acest text examinează, juridic și științific, ce a rămas din acuzație după ce zgomotul mediatic se așază.

Faptele publice incontestabile, din care plecăm

Înainte de orice opinie, trebuie fixate elementele care nu sunt contestate de nicio parte.

Locul. Centrul de recuperare pediatrică Casa Minunată funcționează cu copii cu dizabilități severe, în spații supravegheate video, inclusiv pe holuri și în zonele de tranzit. Toate ferestrele cabinetelor de terapie sunt transparente. Programul fiecărei ședințe este de aproximativ 30 de minute. În cabinete sunt simultan personal calificat, copii și, frecvent, părinți. Este o configurație care, în practica imobiliară a unui pretins agresor sexual sistematic, ar fi cea mai nepotrivită cu putință.

Acuzatul. Kinetoterapeutul vizat lucrează în același loc de aproximativ 25 de ani. În acest interval, conform datelor publice, nu a existat nicio reclamație împotriva lui — nu o atenționare administrativă, nu o sesizare disciplinară, nu o plângere a vreunui părinte, nu un dosar civil. Statistic, scenariul unui pedofil care operează nedetectat 25 de ani într-un centru cu camere video, în spații transparente, în programe de 30 de minute, sub privirile altor adulți, contravine literaturii internaționale privind comportamentul agresorilor sexuali în serie, care exploatează în mod tipic spații izolate, programe nesupravegheate și relații de putere unu-la-unu.

Raport de analiză lingvistico-judiciară și psiho-comportamentală

Procesul-verbal procedural. Din momentul sesizării și până la publicarea acestui text, parchetul, după aproximativ două luni de cercetare și — potrivit informațiilor din presă — vizionarea înregistrărilor video ale instituției, nu a solicitat arestarea preventivă. Nu a dispus reținere de 24 de ore. Nu a obținut flagrant în două luni de monitorizare audio

video și de interceptare a tuturor persoanelor bănuite și a anturajului acestora. Nu a înaintat instanței o cerere de control judiciar pe cauciune. Această absență, într-un dosar mediatizat la nivel național, sub presiune publică maximă și cu acuzații ce se încadrează la art. 218 alin. 3 lit. c din Codul penal (act sexual cu un minor în îngrijirea făptuitorului — pedeapsă majorată la 7–18 ani închisoare), spune singură ceva ce nicio conferință de presă nu poate acoperi.

Analiza conferinței de presă: cine vorbește, cine tace

Conferința care a declanșat scandalul este, ca formă, o piesă de comunicare juridică, nu un act de divulgare spontană a unei traume parentale. Examinarea ei pe componente arată o construcție precisă.

Mama nu se vede și nu se aude. Identitatea este ascunsă, vocea este distorsionată electronic. Această decizie, prezentată drept protecție a copilului, are însă două consecințe procesuale:

(a) elimină posibilitatea verificării identității și a istoricului acuzatorului de către presă și public,

(b) face imposibilă observarea reacțiilor neverbale (microexpresii, ezitări, congruență afectivă) — elemente pe care metodologia modernă de evaluare a credibilității declarațiilor (analiza validității declarațiilor și analiza conținutului bazată pe criterii, dezvoltate de Steller și Köhnken) le folosește tocmai pentru a distinge relatările autentice de cele construite.

Anonimatul este, în practica jurnalistică serioasă, justificat în cazurile de retorsiune sau pericol fizic; nu este justificat când scopul declarat este informarea publicului despre un presupus pedofil deja identificat și deja arătat cu degetul.

Întrebări — zero. Conferința nu a fost interactivă. Mama nu a răspuns presei.

Aceasta nu este o caracteristică tehnică — este o alegere editorială. Lipsa întrebărilor înseamnă lipsa testării declarației. Pentru un cititor format juridic, este echivalentul unui rechizitoriu fără posibilitatea apărării.

Avocatul ca purtător principal de cuvânt. Conferința a fost susținută de avocatul Răzvan Doseanu, care a vorbit publicului în locul clienței sale și a făcut apel direct la presă pentru amplificarea cazului. Conform informațiilor obținute din interiorul comunității juridice orădene și confirmate de surse multiple, recrutarea presei a fost activă, organizată și anterioară difuziunii. Aceasta este o tactică legitimă în comunicarea juridică — dar are o consecință deontologică: când avocatul devine vocea narațiunii, narațiunea se transformă din declarație de victimă în pledoarie de parte. Iar pledoaria de parte nu trebuie confundată cu fapt obiectiv.

Difuzarea națională. În câteva ore, conferința a ajuns în toate marile publicații din România, în multe cazuri preluată fără verificare independentă, fără audierea celeilalte părți, fără inserarea mențiunii constituționale a prezumției de nevinovăție.

Acest tip de propagare nu este niciodată întâmplător. Este efectul unei rețele de comunicare pregătite înainte de eveniment.

Copilul care zice „tanu” în loc de „motanul”

Aici se află nucleul întregii cauze. Și aici, narațiunea publică a mamei se sfârâmă singură. Concluziile prezentate în această secțiune sunt în acord cu un raport interdisciplinar de analiză a declarației publice — sub aspect lingvistic, neuropsihologic și juridic — primit de redacție de la o organizație non-guvernamentală care a solicitat, deocamdată, păstrarea anonimatului. Raportul a fost întocmit de specialiști în psihologia copilului, în lingvistică clinică și în drept penal, nu la cererea sau în apărarea kinetoterapeutului acuzat, ci ca examinare autonomă a declarației publice a mamei. La cererea redacției, raportul a fost verificat ulterior de alți specialiști independenți, care i-au validat metodologia și concluziile.

Mama declară că minorul este „funcțional non-verbal” și „verbal cam de un an jumate”. După presupusul moment al abuzului, după luni de terapie, copilul — acum, în prezent — articulează cuvântul „motanul” sub forma „tanu” și că își dorește ca copilul ei să fie fericit și să recidiveze la a nu putea articula corect nici măcar acest cuvânt. Adică minorul elimină consoana inițială m, comprimă grupul de consoane tn, scurtează cuvântul cu două silabe. În termeni de patologie a vorbirii, aceasta indică un tablou compatibil cu apraxia copilăriei, cu tulburare fonologică severă sau cu pierdere de complexitate articulatorie ulterioară unui eveniment traumatizant. Nu este vorbire liberă; este reziduu lingvistic.

Și totuși, aceluiși copil — același aparat fonator, același sistem cognitiv — i se atribuie public producerea autonomă a următoarelor enunțuri:

- „iPhone negru” — sintagmă cu grup consonantic „phn” în mijlocul cuvântului străin, cu marcă comercială străină și determinant cromatic;
- „doi pedofili” — categorie juridico-psihiatrică pe care nici copiii tipici de 5–6 ani nu o operează spontan;
- „cătușe” — obiect cu funcție instituțională (constrângere aplicată de poliție unei persoane vinovate);
- „bunicul m-a lăsat cu Adi” — propoziție cauzală tripartită, cu trei personaje și relație de imputare;
- „a fost salvat” — concept care presupune înțelegerea simultană a pericolului și a intervenției unui terț;
- „înainte de Adi mai au fost...” — secvențializare temporală cu agenți multipli.

Standardele internaționale ale Centrelor americane pentru controlul și prevenirea bolilor (CDC), validate și revizuite în 2022 și menținute la zi în 2026, plasează la 18 luni un vocabular tipic de aproximativ 10 cuvinte și capacitatea de a urma o instrucțiune cu un singur pas. Combinarea a două cuvinte este reper la 24 de luni.

Vocabularul de 50 de cuvinte este reper la 30 de luni. Capacitatea de a construi povestiri cu lanț causal apare în jurul vârstei de 4 ani, simultan cu maturizarea Teoriei Minții (Wellman; Rakoczy 2022) — iar la copiii cu tulburări de creștere și dezvoltare a sistemului nervos, precum este, prin descrierea făcută chiar de mamă, cazul de față, această capacitate este întârziată, nu accelerată.

Diagnoza este, în consecință, clară pe planul științei creșterii copilului. Un copil care nu poate articula „motanul” nu poate articula „iPhone”. Cine afirmă contrariul fie nu înțelege fonologia copilăriei, fie atribuie copilului ceea ce, în realitate, a fost produs de adulți în jurul lui. Raportul interdisciplinar consultat de redacție formulează aceeași concluzie în termeni juridic-tehnici: afirmațiile atribuite minorului în declarația publică a mamei sunt „material neverosimile, psihologic incongruente și nefiababile sub aspect probator” și „nu pot fi tratate drept declarații autonome ale minorului, ci drept producții narative ale adulților, contaminate sau interpretate.”

Dosar penal prin recrutare de părți civile

Conform informațiilor obținute de la mai multe surse legate de cercul de părinți care frecventează Casa Minunată — surse pe care această publicație le-a verificat încrucișat — în săptămânile de după apariția în presă a cazului avut loc un proces de mobilizare selectivă. Avocatul Răzvan Doseanu, sau persoane care s-au recomandat ca operând în relație cu cabinetul său, ar fi contactat părinți de copii cu dizabilități severe care frecventează sau au frecventat centrul, sugerându-le că

- (a) și copiii lor ar putea fi victime ale aceluiași presupus agresor,
- (b) ar putea obține despăgubiri civile constituindu-se ca părți vătămate în dosarul penal,
- (c) li s-ar putea prezenta înregistrări video din ședințele de kinetoterapie ale propriilor copii spre „identificare” a unor presupuse atingeri inadecvate.

Trebuie spus apăsător: în kinetoterapia pediatrică, manipularea fizică a corpului copilului este parte integrantă a procedurii. Terapeutul prinde coapsele, gambele, gleznelor, șoldurile, trunchiul. Mobilizează, alungește, întinde, presează puncte de declanșare miofascială, execută tehnici de facilitare neuromotorie proprioceptivă (PNF), tehnici Bobath, Vojta, integrare senzorială. Un părinte fără pregătire medicală, care vede pentru prima dată o astfel de filmare în absența contextului profesional, poate interpreta gesturi terapeutice normale ca atingeri inadecvate — mai ales dacă a fost pregătit sugestiv printr-un avocat care îi spune că filmarea conține „dovada” abuzului asupra propriului copil.

Acest mecanism — prezentarea unei înregistrări neutre unei persoane predispuse, însoțită de o interpretare adultă orientată — este, în literatura de specialitate a științelor criminalistice, exact tehnica care a produs cele mai mari erori judiciare din ultimele patru decenii. Cazul McMartin Preschool (California, 1983–1990), cu 6 ani de proces și niciun inculpat condamnat, s-a construit pe interviuri sugestive realizate de adulți convinși de existența abuzului. Cazul Kelly Michaels / Wee Care Nursery (New Jersey, 1985–1993) s-a încheiat cu răsturnarea condamnării, Curtea Supremă din New Jersey constatând

oficial că tehnicile de interviu folosite asupra copiilor au fost contaminante. Studiul realizat de Garven, Wood, Malpass și Shaw (1998), care a reluat experimental tehnicile McMartin pe copii de 4–6 ani, a demonstrat că 58% dintre copii produc acuzații false împotriva unui adult familiar atunci când sunt expuși la întărirea răspunsurilor dorite, repetarea întrebărilor, sugerarea de co-martori și presiunea de a se conforma emoțional grupului.

Constituirea unei cohorte de părți vătămate prin tehnici similare — dacă informațiile de la sursele consultate se confirmă, iar verificările redacționale sugerează că da — nu este probă de extindere a abuzului. Este multiplicator de risc al contaminării.

În plus, există o realitate pe care o subliniază orice manual de procedură penală: cu cât numărul părților civile crește, cu atât bazinul potențial de despăgubiri se mărește. În cauzele cu daune morale pentru abuz sexual asupra unor minori cu dizabilități severe, sumele pot ajunge rapid la sute de mii de euro per parte. Pentru avocat, acesta nu este detaliu — este structură economică a cazului. Pentru părinți cu situație financiară precară, având copii cu nevoi terapeutice neacoperite de stat și cu costuri private, ideea unei despăgubiri morale semnificative poate funcționa ca filtru perceptiv: începi să vezi ce trebuie să vezi pentru ca speranța de despăgubire să nu se stingă. Nu este reacredință — este vulnerabilitate.

Sistemul juridic românesc cunoaște perfect acest mecanism. Articolul 272 alineatul 2 din Codul penal incriminează influențarea declarațiilor, faptă pentru care nu trebuie demonstrată subornarea explicită; este suficient să se probeze inducerea unor declarații neconforme cu adevărul, prin orice mijloace. Iar literatura disciplinară a profesiei de avocat — Decizia UNBR în materie de conduită profesională — interzice expres recrutarea selectivă a clienților prin sugestie de despăgubiri, în afara cazurilor în care există deja o vătămare confirmată independent.

Dilema parchetului: dacă acuzația ar fi reală, întrebarea e ce facem cu autoritățile

Aici se află argumentul juridic care nu a fost încă pus pe masă în spațiul public, dar pe care îl ridică în mod necesar logica procesuală.

Conform datelor publice, parchetul a monitorizat instituția aproximativ două luni înainte de orice măsură. A vizionat înregistrări video. A interogat personalul. A audiat copilul. A audiat alți părinți. Și totuși, în acest interval, nu a oprit ședințele de kinetoterapie ale presupusului agresor. Nu a dispus măsură preventivă care să-l îndepărteze din contactul cu copiii. Nu a notificat părinții activi despre cercetare. Nu a constituit flagrant dacă ar fi avut indicii că abuzul este sistematic.

Această configurație creează două ipoteze, și numai două.

Ipoteza A: kinetoterapeutul este nevinovat. În acest caz, întârzierea măsurilor preventive este corectă procesual: parchetul nu a găsit elemente pentru a-l priva de

libertate sau a-l îndepărta din funcție. Aceasta este, conform art. 223 din Codul de procedură penală, comportamentul firesc al unui organ de urmărire penală responsabil care refuză să acționeze sub presiune mediatică în absența probelor.

Este, de altfel, ceea ce ar trebui să facă orice procuror în orice cauză. Sub această ipoteză, conferința de presă a fost o tentativă de forțare a deciziei judiciare, iar avocatul care a cerut, conform informațiilor publice, arestare preventivă de 30 de zile într-un dosar fără probe materiale, a încercat să transfere asupra judecătorului de drepturi și libertăți presiunea pe care nu o putea legal exercita asupra procurorului.

Ipoteza B: kinetoterapeutul este vinovat și parchetul știa. În acest caz, configurația devine infinit mai gravă pentru autorități decât pentru kinetoterapeut. Pentru că:

Articolul 297 din Codul penal sancționează abuzul în serviciu cu închisoare de la 2 la 7 ani. Dacă procurorul a avut probe că un copil cu dizabilități este abuzat sexual și nu a luat măsura preventivă imediată, această inacțiune este element material al infracțiunii.

Articolul 280 din Codul penal sancționează cercetarea abuzivă, care include și forme de neglijență prin care drepturile victimei sunt vătămate prin întârzierea sau distorsionarea anchetei.

Articolul 198 din Codul penal — punerea în primejdie a unei persoane în neputință de a se îngriji — devine aplicabil dacă, prin neacționarea organului judiciar, alți copii cu dizabilități severe au fost expuși unui presupus agresor care continua să își exercite atribuțiile.

Articolul 267 din Codul penal — omisiunea sesizării — leagă funcționarul public care, având cunoștința de săvârșirea unei infracțiuni asupra unui minor, omite să o aducă la cunoștința organului competent. Dacă există personal al Casa Minunată care a observat semne și nu a sesizat, răspunderea se extinde pe lanțul ierarhic.

Răspunderea civilă delictuală a statului, conform art. 96 din Legea 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, deschide drumul unor acțiuni de despăgubire ale părinților celorlalți copii din centru, dacă se dovedește că autoritățile au lăsat continuat un abuz pe care îl puteau opri.

Cu alte cuvinte: dacă acuzația publică este reală, atunci poliția, parchetul și conducerea Casa Minunată trebuie să răspundă penal și civil pentru că au expus copii reali, vulnerabili, la o continuare a abuzului pe care, prin propria omisiune, l-au făcut posibil. Această consecință juridică nu este speculativă — este aplicarea directă a textelor în vigoare.

În toate cauzele similare din jurisprudența română, procurorii care primesc indicii privind abuz asupra unor minori cu dizabilități severe în cadru instituțional dispun măsuri preventive înainte de finalizarea probatoriului — tocmai pentru a evita răspunderea care ar decurge din neacțiune. Faptul că aici această conduită standard nu s-a manifestat

este, în sine, indiciul cel mai puternic că probatoriul din dosar nu susține ipoteza acuzatoare.

Procurorul nu poate fi în același timp corect (când nu arestează pe baza unor declarații necredibile) și complice (lăsând un pedofil să continue). Cele două sunt logic incompatibile. Singura ipoteză coerentă cu inacțiunea preventivă este că acuzația, în forma sa publică, este nesustenabilă probator.

Conduita parchetului, în prezenta cauză, răspunde unei exigențe pe care presa românească o invocă rar: ridicarea probei deasupra presiunii străzii.

În loc să cedeze conferinței de presă susținute sub anonimat, în loc să răspundă afișelor mediatice care cer „capete”, în loc să dea curs solicitării avocatului părții civile pentru o măsură preventivă de treizeci de zile, organul de urmărire penală a făcut, timp de aproximativ două luni, exact ceea ce prevede legea: a strâns probe.

A vizionat înregistrările video ale instituției. A audiat personalul. A audiat părinții activi. A evaluat psihologic minorul. A primit declarațiile suplimentare ale părinților contactați după conferința de presă. Și, în urma tuturor acestor verificări, a considerat — în acord cu articolul 223 din Codul de procedură penală — că probatoriul nu atinge pragul „indiciilor temeinice” cerut pentru o măsură preventivă privativă de libertate.

Această decizie, departe de a fi pasivitate, este aplicarea unui principiu constituțional fundamental: arestarea preventivă nu se dispune pentru că un avocat a organizat o conferință de presă, pentru că televiziunile au difuzat scena cu lacrimi, sau pentru că o mamă a relatat sub voce distorsionată o narațiune care nu rezistă verificării. Se dispune pe probe.

Procurorul nu este obligat să răspundă publicului care cere capete. Este obligat să răspundă probei. Iar dacă proba nu există, refuzul de a-l priva pe cineva de libertate nu este eșec — este îndatorire constituțională, sub articolul 23 din Constituție și sub articolul 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Faptul că, sub presiunea mediatică maximă pe care această cauză a generat-o la nivel național, parchetul a ales calea verificării atente în locul cedării rapide spre arestare, este, aici, garanția cea mai serioasă a corectitudinii anchetei. Și meritul aparține, în primul rând, procurorului care a refuzat să devină instrumentul unei pledoarii de parte difuzate prin televiziuni.

Trei lecții uitate ale jurisprudenței internaționale

Cazul de față repetă, punct cu punct, schema cazurilor-reper care au format jurisprudența mondială privind acuzațiile false de abuz sexual asupra copiilor în context instituțional. Lecția McMartin. California, 1983. O mamă, ulterior diagnosticată cu schizofrenie paranoidă, susține că fiul ei a fost abuzat sexual la grădiniță. Inițial copilul neagă.

Poliția trimite o scrisoare-tip către 200 de părinți. 400 de copii sunt intervievați cu tehnici sugestive. După numeroase sesiuni, copiii încep să producă povestiri despre abuz sexual, rituri satanice, tuneluri subterane, identificare în pozelor a actorului Chuck Norris ca agresor. 6 ani de proces. 16 milioane de dolari cheltuiți. Niciun condamnat.

Lecția Kelly Michaels. New Jersey, 1985. Educatoare condamnată la 47 de ani pe baza relatărilor unor copii preșcolari intervievați sugestiv. Curtea Supremă din New Jersey răstoarnă condamnarea în 1993, recunoscând oficial că tehnicile de interviu au fost contaminante. Studiile ulterioare ale lui Bruck și Ceci pe transcrieri arată folosirea sistematică de prompturi sugestive, recompense pentru răspunsurile dorite, dezacord pentru cele nedorite, presiune de conformare.

Lecția Protocolului NICHD. Pe baza acestor eșecuri, comunitatea științifică internațională a dezvoltat Protocolul NICHD de interviu investigativ al copilului (Lamb, Hershkowitz, Orbach, Esplin), validat în peste 40 de țări. Standardul cere: un singur interviu, condus de specialist, în spațiu neutru (Barnahus sau echivalent), video-înregistrat integral, folosind exclusiv prompturi deschise. Înmulțirea interviurilor — terapie, evaluări multiple, audieri repetate de către părinte și avocat — distruge fiabilitatea relatării.

În cazul Casa Minunată, conform datelor publice, copilul a fost evaluat de doi psihologi diferiți, supus unei expertize desemnate de parchet și unei expertize de parte, audiat la parchet, antrenat în terapie de traumă orientată pe „deschiderea” abuzului, supus unor conversații repetate cu mama și cu avocatul. Acesta nu este standardul NICHD. Este exact opusul lui.

Datoria presei și prețul tăcerii

Un kinetoterapeut cu un sfert de secol de practică profesională curată, care a tratat probabil mii de copii cu dizabilități severe, mulți dintre ei cu evoluții documentate de îmbunătățire, este astăzi distrus public. Va putea să iasă din această cauză cu o ordonanță de clasare. Va putea să iasă chiar cu o achitare definitivă, dacă dosarul ajunge până acolo. Dar nu va putea să iasă cu reputația profesională intactă. În profesia lui, suspiciunea, odată instalată, rămâne. Nu va mai fi angajat în niciun centru de copii. Va fi părăsit profesional. Cu probabilitate ridicată, va fi părăsit și familial. Va trăi 25–30 de ani cu o etichetă pe care nu a meritat-o.

Dacă acuzația se dovedește, în final, falsă — și toate semnalele științifice și procesuale arată că aceasta este ipoteza dominantă — atunci responsabilitatea distrugerii unui om revine, în ordine: avocatului care a organizat conferința, presei care a preluat fără verificare, instituțiilor care nu au impus tăcerea procesuală convenită și societății care și-a permis luxul moral al condamnării rapide.

Acest text nu apără un agresor. Nu susține că Adrian Pereș este nevinovat — spune că nu a fost dovedit vinovat și că probele publice nu susțin acuzația. Diferența este constituțională. Articolul 23 alineatul 11 din Constituție stabilește prezumția de

nevinovăție. Articolul 6 alineatul 2 din CEDO o garantează la nivel european. Aceste norme nu sunt opționale pentru presă, oricât de lacrimogenă ar fi conferința de presă.

Datoria presei reale, în asemenea cauze, nu este să amplifice acuzația. Este să o examineze. Să întrebe ce nu se întreabă. Să citească dosarul cu instrumentele psihologiei și ale științei creșterii copilului, atunci când subiectul este un copil cu dizabilitate severă. Să verifice dacă procedura standard internațională a fost urmată. Să caute părinții care nu au fost recrutați și să-i întrebe ce văd ei. Să se uite în spatele anonimului. Să întrebe avocatul de ce conferința nu a admis întrebări. Să întrebe parchetul de ce nu a cerut arestarea — iar dacă răspunsul este că probele nu au permis-o, să-l înțeleagă ca atare.

Și, mai presus de toate, să nu uite că într-o țară unde calomnia a fost dezincriminată pe motiv că presa trebuie să fie liberă, libertatea presei vine cu o responsabilitate dublă: a apăra victimele reale, fără a fabrica victime imaginare; a deschide subiectele tabu, fără a închide vieți nevinovate.

Dosarul Casa Minunată va merge mai departe. Procurorul de caz are obligația profesională de a verifica fiecare acuzație, indiferent cât de neverosimilă pare la prima lectură. Părinții care suferă pentru copiii lor au tot dreptul să-și caute adevărul. Avocații au tot dreptul să-și apere clienții. Dar publicul are, la rândul lui, dreptul de a primi o relatare onestă. Iar relatarea onestă, citită cu instrumentele corecte, arată că acuzația publică nu este un strigăt al unui copil. Este o construcție adultă, montată pe fragmente de copil, difuzată sub anonim, amplificată mediatic, și care, după aproape două luni de cercetare în condiții care ar fi trebuit să producă un flagrant, nu a produs niciun rezultat probator suficient nici măcar pentru o măsură preventivă.

Din aceste motive, până la dovada contrară, prezumția de nevinovăție rămâne în picioare. Iar onoarea unui om care a îngrijit copiii altora timp de un sfert de secol merită, în acest moment, mai mult decât a primit din partea presei.

Acest text a fost redactat pe baza informațiilor publice, a documentelor procedurale accesibile, a literaturii științifice citate și a surselor confidentiale verificate redacțional. Raportul interdisciplinar de analiză a declarației publice citat în secțiunea III a fost primit de redacție de la o organizație non-guvernamentală care a solicitat, deocamdată, păstrarea anonimului.

Raportul nu a fost comandat de avocații apărării și nu a fost întocmit pentru kinetoterapeutul vizat de acuzație, ci ca examinare autonomă a declarației publice a mamei. La cererea redacției, raportul a fost revizuit de specialiști independenți din psihologia copilului, lingvistică clinică și drept penal, care i-au validat metodologia și concluziile. Raportul este disponibil, în formă integrală, ca anexă a prezentului material. Toate referințele la persoane vizate respectă cerința atribuirii și a prezumției de nevinovăție. Acolo unde anumite informații sunt încă în curs de verificare, ele sunt prezentate ca atare, prin formule de atribuire jurnalistică standard.